

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/594/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1511203084
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Chalupka
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1511203084.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Chalupku a členov senátu JUDr. Juraja Považana a JUDr. Janky Richterovej v právnej veci navrhovateľa: R.. B. E., G. Z.: W.T. XX, Z., v zast.: advokátkou Mgr. Elena Szabóová, so sídlom: Kapisztóryho 2, Nové Zámky, proti odporcovi: F. E., G. Z.: H.Á. T. W. X. XX, Z., v zast.: advokátom JUDr. Ivan Pecník, so sídlom: Karloveská 32, Bratislava, o zaplatenie sumy 2.207,65 eur s príslušenstvom, na odvolanie odporkyne v časti náhrady trov konanie a na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V, č.k. 10C/251/2011-2564 zo dňa 29.02.2012, v časti náhrady trov konania takto,

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v odporkyňou napadnutej časti m e n í tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania
Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v navrhovateľom napadnutej časti p o t v r d z u j e .
Žiadny z účastníkov n e m á právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa rozsudkom uložil odporkyňi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.026,98 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne z dlžnej sumy od 07.05. 2011 do zaplatenia a zaplatiť trovy konania v sume 61,50 a trovy právneho zastúpenia v sume 755,27 €, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku súd návrh zamietol.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil podľa § 7b ods. 5, § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Zb., § 451 ods. 1, 2, § 517 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že návrhom doručeným súdu dňa 10. 02. 2011 sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporkyňu k zaplateniu sumy 2.207,65 € s príslušenstvom. Návrh odôvodnil tým, že odporkyňa s deťmi obývala byt v B., ktorý je jeho vlastníctvom a neuhrádzala platby spojené s užívaním bytu v období od 01. 07. 2009 do 31. 11. 2009, čím mu vznikol nedoplatok v sume 998,54 €, ktorý ako vlastník bytu musel i s trovami konania a úrokmi o meškania zaplatiť na základe platobného rozkazu Okresného súdu v Prievidzi pod sp. zn. 16Ro 233/2009 z 21. 01. 2010. Ďalej požadoval aby súd zaviazal odporkyňu i k zaplateniu sumy 1158,21 € titulom nedoplatku na preddavkových platbách spojených s užívaním bytu v období od januára 2010 do septembra 2010, keďže v byte bývala bez právneho dôvodu.

Odporkyňa s návrhom nesúhlasila. Uviedla, že medzi ňou a navrhovateľom nikdy nebola uzavretá nájomná zmluva viažuca sa k užívaniu bytu O. B., na Z.. Z. Č..XX/X, O. byte bývala so súhlasom navrhovateľa a poplatky spojené s užívaním bytu hradila. Uviedla tiež, že z bytu odišla 26. 06. 2010 a teda nevidí dôvod uhrádzať požadované platby do septembra 2010.

Po vykonanom dokazovaní mal súd prvého stupňa za preukázané, že k vzniku zmluvného záväzkového vzťahu - nájomného vzťahu účastníkov nedošlo, vzhľadom na odmietnutie písomného návrhu nájomnej zmluvy (č.l. 176-177). Odporkyňa nemala záujem byť nájomcom predmetného bytu, ale jeho vlastníkom. Nakoľko ani v tomto smere nedošlo medzi účastníkmi ku zmluvnému konsenzu, odporkyňa užívala

predmetný byt v žalovanom období do 26.06. 2010 bez právneho titulu, čím je naplnená jedna zo skutkových podstát ust. § 451 OZ.

Pri určení rozsahu vydania bezdôvodného obohatenia súd vychádzal iba zo skutočných nákladov na úhradu služieb spojených s užívaním bytu, a nie z predpísaných záloh, pretože zálohy na úhradu služieb, sa zúčtovávajú a v danom prípade aj boli zúčtované. V danom prípade vzhľadom na vyúčtovanie služieb za rok 2008 a za rok 2009 súd stanovil rozsah bezdôvodného obohatenia rozpočítaním skutočných nákladov. Týmto spôsobom súd určil výšku bezdôvodného obohatenia. Pre vznik záväzku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa nevyžaduje zavinenie: vzniká bez zreteľa na zavinenie, lebo ide o tzv. objektívnu zodpovednosť.

Výšku bezdôvodného obohatenia súd ustálil v sume 451,60 € za rok 2008 (125,92 € x 5 mes. = 629,60 € - 178 € zaplatených odporkyňou v 08/2009 = 451,60 €) a v sume 575,38 € za rok 2009 (112,56 € x 6 mes. = 675,38 € - 100 € zaplatených odporkyňou v 01/2010 = 575,38 €), kde teda v celkovej sume 1026,98 €. Ostatné nároky navrhovateľa vyplývajúce z platobného rozkazu 16 Ro 233/09, i nároky na zaplatenie úroku z omeškania a trov právneho zastúpenia súd ako nedôvodné zamietol. Bolo povinnosťou navrhovateľa ako vlastníka bytu platiť preddavkované platby spojené s užívaním bytu a teda dohliadať na plnenie tejto povinnosti odporkyňou, ktorá v byte bývala. Preto je vecou navrhovateľa znášať trovy konania i príslušenstvo vymáhanej pohľadávky ako neúspešného účastníka konania 16 Ro 233/09.

Pokiaľ ide o nárok navrhovateľa, aby súd zaviazal odporkyňu k plateniu nájomného -preddavkovej platby za obdobie mesiacov 07, 08, 09/2010 súd tento návrh zamietol ako nedôvodný. V tomto období preukázateľne odporkyňa byt neužívala, neužívala teda služby spojené s užívaním bytu a teda nedošlo v tomto období na jej strane k žiadnemu bezdôvodnému obohateniu. Súd preto priznal navrhovateľovi len náhradu skutočných nákladov za mesiace január až jún 2010 ako je vyššie uvedené.

Súd tiež nárok navrhovateľa vo zvyšnej časti zamietol - teda zaviazal odporkyňu k povinnosti zaplatiť preddavkované mesačné platby za obdobie 07 - 11/2009 a 01 - 09/2010. Takýto nárok nemá oporu v hmotnom práve a nie je možné vzhľadom na absenciu právneho záväzku odporkyne k bytu (nájomná zmluva, vlastníctvo) ako aj na skutočnosť, že nie je možné vychádzať zo zálohových platieb na služby, ale pri určovaní rozsahu bezdôvodného obohatenia sa vychádza zo skutočných nákladov, preukázaných vyúčtovaním nákladov na služby poskytované s užívaním bytu a skutočnej spotreby energií. Iba do tohto rozsahu sa odporkyňa na úkor navrhovateľa obohatila.

Pokiaľ ide o požadovaný úrok z omeškania, súd tento priznal podľa § 517 ods. OZ od 07.05. 2011 s poukazom na doručenie predmetného návrhu odporkyni.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods.3 O.s.p. a čiastočne úspešnému navrhovateľovi súd priznal ich náhradu, ktorú vypočítal z výšky súdom priznaného plnenia - 1026,98 €. Tejto sume zodpovedá súdny poplatok podľa § 6, 7 ods. 11, písm. c) zákona o súdnych poplatkoch v platnom znení v sume 61,50 €. Súd preto zaviazal odporkyňu zaplatiť trovy konania navrhovateľa v sume 61,50 €. Čiastočne úspešnému navrhovateľovi súd priznal trovy právneho zastúpenia podľa vyhl. č. 655/2004 Zb. - § 10, keď hodnotu úkonu vyčíslil priznanej sumy 1026,98 €, čo je suma 61,41 €. Súd priznal advokátovi odmenu za tieto úkony právnej pomoci:

1) prevzatie a príprava zastúpenia	á 61,41€ + 7,41 € RP
2) písomné podanie návrhu	á 61,41€ + 7,41 € RP
3) vyjadrenie k odporu z 22.07. 2011	á 61,41€ + 7,41 € RP
4) účasť na meritórnom pojednávaní
dňa 26.09. 2011	á 61,41€ + 7,41 € RP
5) účasť na meritórnom pojednávaní
dňa 25.01. 2012	á 61,41€ + 7,63 € RP
6) účasť na meritórnom pojednávaní
dňa 25.01. 2012	á 61,41€ + 7,63 € RP

Celkom tak súd priznal advokátovi odmenu v sume 755,27 €.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie odporkyňa v časti výroku o trovách konania a trovách právneho zastúpenia. Svoje odvolanie odporkyňa odôvodnila tým, že rozsudok v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko súd mal postupovať pri rozhodovaní o trovách konania podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a nie podľa § 142 ods. 3 O.s.p., nakoľko navrhovateľ si v konaní uplatnil nárok na zaplatenie sumy 2 207,65 eur s príslušenstvom a úspešný bol v sume 1 026,98 eur, z čoho vyplýva, že nemožno tvrdiť, že navrhovateľ mal neúspech v pomerne nepatrnej časti.

Odporkyňa v odvolaní uviedla, že v konaní bola úspešná na 6,98 % a z toho dôvodu jej mala byť priznaná náhrada trov prvostupňového konania vo výške 89,76 eura a nemala byť súdom prvého stupňa zaviazaná k úhrade trov konania v sume 61,50 eur titulom náhrady súdneho poplatku, nakoľko bola od súdnych poplatkov oslobodená.

Odporkyňa si uplatnila náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby vo výške 91,29 eura s režijným paušálom vo výške 7,63 eura.

K odvolaniu odporkyne sa vyjadril navrhovateľ podaním, ktoré bolo súdu doručené 24.05.2012 a v ktorom uviedol, že sa stotožňuje s právnou kvalifikáciou napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru navrhovateľa je nesprávny výpočet odporkyňou uplatneného nároku v odvolacom konaní, nakoľko podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. patrí za nemeritórne odvolanie odmena vo výške 1 základnej sadzby tarifnej odmeny, v tomto prípade po zaokrúhlení 45,65 eura. A sám si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 53,28 eura spolu s paušálnou náhradou nákladov vo výške 7,63 eura.

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podal odvolanie aj navrhovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne a to proti jeho zamietajúcej časti výroku, výroku o trovách a výroku o nepriznaní úroku z omeškania 9,25 % p.a. od 02.01.2011 do 06.05.2011. Navrhovateľ žiada, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že zaviazá odporkyňu zaplatiť navrhovateľovi sumu 1180,67 eur (popri už priznaní sume 1026,98 eur) s úrokom z omeškania vo výške 9,25% z celej žalovanej sumy počnúc 02.01.2011 a uloží odporkyni zaplatiť navrhovateľovi trovy konania. Navrhovateľ si v rámci svojho odvolania zažiadal tiež o priznanie trov odvolacieho konania vo výške 69,04 eur.

Svoje odvolanie odôvodnil tým, že z konania vyplýva, že odporkyňa vystupovala navonok voči tretím osobám, ako nájomca predmetného bytu v Prievidzi. Poukazuje na to, že písomné vyjadrenie zástupcu domovej samosprávy predložila iniciatívne odporkyňa, bez výzvy súdu. Vzhľadom k tomu je možné predpokladať, že navrhovateľ a odporkyňa uzavreli v roku 2004 ústnu zmluvu o nájme bytu, v zmysle ktorej sa dohodli na tom, že bude ako nájomca uhrádzať ako odplatu za užívanie bytu - nájomné, poplatky vyčíslené správcom bytového domu, vrátane platieb od fondu opráv a bude uhrádzať platby za energie a služby a to tak zálohové platby, ako aj prípadné nedoplatky. O uzavretí nájomnej zmluvy medzi navrhovateľom a odporcom má svedčiť taktiež aj jej faktický postoj, teda platenia dohodnutého nájomného a to dlhodobo od r.2004 a tiež jej protokolované vyjadrenie v inom súdnom spise. Navrhovateľ ďalej tvrdí, že k neuzavretiu nájomnej zmluvy malo prísť pre neochotu odporkyne. Rovnako má byť dôvodný aj nárok v časti žalovaných platieb za obdobie od júla do decembra 2010, hoci byt odporkyňa v tomto čase neužívala, neodovzdala ho navrhovateľovi, ale umožnila jeho užívanie iným osobám. Navrhovateľ mal odporkyňu vyzvať na úhradu dlžnej sumy písomnosťou z 21.12.2010, ktorú odporkyňa odmietla prevziať. Navrhovateľ taktiež namieta nepriznanie úroku z omeškania zo žalovanej sumy za obdobie od 02.01.2011a priznanie úroku z omeškania až od 07.05.2011. Taktiež navrhovateľ poukazuje na konanie odporkyne, ktoré je proti dobrým mravom, ktorá prestala platiť súvisiace s nájomným.

Odvolací súd rozhodol uznesením č.k. 5Co/272/2012-302 zo dňa 31.07.2012, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa v odporkyňou napadnutej časti zmenil tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Odvolací súd ďalej odvolanie navrhovateľa odmietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Proti výroku o odmietnutí odvolania podal žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne dovolanie, ktoré odôvodnila tým, že odvolanie podal včas. Ako uviedol odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, posledným dňom lehoty na podanie odvolania bol 02 máj 2012. Žalobca podal odvolanie elektronickou poštou dňa 02.05.2012 o 23:33 hod., a preto nemôže byť pravdivé tvrdenie súdu, že podanie bolo podané elektronickou poštou dňa 03.05.2012. Pre nedostatok odôvodnenia je takéto rozhodnutie odvolacieho súdu nepreskúmateľné.

Dovolací súd uznesením sp. zn. 1Cdo/171/2014 zo dňa 14.10.2015 rozhodol, že navrhovateľom podané dovolanie je dôvodné. Odvolací súd svojím rozhodnutím o odmietnutí odvolania odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Uvedená skutočnosť je nielen dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania, ale zároveň je tiež okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne. Najvyšší súd preto uznesenie dovolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odvolací súd po vrátení veci Najvyšším súdom ju prejednal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., a radiac sa právnym názorom dovolacieho súdu. Po prejednaní dospel pritom k záveru, že odvolanie navrhovateľa nemožno považovať za dôvodné.

Súd prvého stupňa vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O. s. p.) z hľadiska posúdenia

opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, obmedzil odvolací súd odôvodnenie potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvého stupňa v zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p. Pre doplnenie odvolací súd uvádza, že sa plne stotožnil s odôvodnením súdu prvého stupňa.

Z vyššie uvedeného dôvodu neostalo odvolaciemu súdu než rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., z hľadiska vecnej správnosti jeho výroku.

Odvolací súd preskúmal v napadnutej časti rozhodnutie podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie odporkyne je čiastočne dôvodné a odvolanie navrhovateľa je potrebné odmietnuť.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní o náhrade trov konania, vzhľadom na rozhodnutie o uplatnenom nároku mal skutočne postupovať podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a nie podľa § 142 ods. 3 O.s.p. . Navrhovateľ bol v konaní viac neúspešný ako úspešný a z toho dôvodu nie je splnený zákonný predpoklad na postup súdu podľa § 142 ods. 3 O.s.p.

Odvolací súd sa stotožňuje s postupom, akým odporkyňa v odvolaní určila svoju čiastočnú úspešnosť v konaní na 6,98 %. Vzhľadom na len čiastočnú úspešnosť odporkyne v konaní odvolací súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania postupoval podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a vyslovil, že žiadny účastník nemá na náhradu trov konania právo a ani odporkyni uplatnené trovy prvostupňového právneho zastúpenia nepriznal.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok v časti priznanej náhrady trov konania podľa ust. § 220 O.s.p., tak, že žiadny účastník nemá právo na náhradu trov konania, keďže obaja boli v konaní úspešný len čiastočne.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 151 ods. 1, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 2 O. s. p. a vyslovil, že žiadny účastník nemá na náhradu trov konania právo, keďže žiadny z účastníkov nebol v rámci odvolacieho konania úspešný.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.